

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2949/2541

พนักงานอัยการ จังหวัด เพชรบูรณ์ นาย อัด ทรินทรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 336, ป.อ. มาตรา 336 ทวิ, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 68, ป.อ. มาตรา 67, ป.อ. มาตรา 65

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยฎีกาว่าได้กระทำความผิดขณะที่จิตผิดปกติไม่สมประกอบและไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ โดยมีได้เกิดจากเจตนาที่ชั่วร้าย เป็นฎีกาเพื่อให้ศาลฎีกาใช้ดุลพินิจในการลงโทษจำเลยในสถานเบาและรอการลงโทษให้จำเลย ช่วงเวลาใกล้เคียงก่อนเกิดเหตุไม่ปรากฏว่าจำเลยจะมีอาการป่วยเจ็บอย่างใดและใบรับรองแพทย์แสดงว่าจำเลยเข้ารับรักษาตัวเป็นระยะเวลาหลังเกิดเหตุนานพอสมควรกรณีไม่สามารถนำมาเป็นเหตุให้ลงโทษจำเลยในสถานเบาและรอการลงโทษให้แก่จำเลยได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 336, 336 ทวิจำเลยให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 336 วรรคหนึ่ง, 336 ทวิ ลงโทษจำคุก 2 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปีจำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนจำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "จากฎีกาของจำเลยในประการที่สามที่ว่าได้กระทำความผิดลงไปในขณะที่จิตผิดปกติไม่สมประกอบ และไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ โดยมีได้เกิดจากเจตนาที่ชั่วร้ายนั้น ดูประหนึ่งว่าจะเป็นกรปฏิเสธรว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดตามฟ้องซึ่งขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย ขอบที่จะรับฟังไม่ได้แต่ครั้งเมื่อตรวจสำนวนโดยละเอียดแล้ว พบว่าจำเลยได้ยื่นคำแถลงการณ์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยด้วยข้อเท็จจริงอย่างเดียวกับฎีกาของจำเลยดังกล่าวและได้อ้างใบรับรองแพทย์ฯ มาด้วย ปรากฏรายละเอียดตามคำแถลงการณ์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลย ฉบับลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2540ที่สำคัญใบรับรองแพทย์ฯ ฉบับดังกล่าวจำเลยก็ได้นำมาอ้างประกอบฎีกาของจำเลยเช่นกันเมื่อเป็นเช่นนี้เป็นที่เข้าใจได้ว่าฎีกาของจำเลยดังกล่าวเป็นเพียงเพื่อให้ศาลฎีกาใช้ดุลพินิจในการลงโทษจำเลยในสถานเบาและรอการลงโทษให้จำเลย ตามที่จำเลยขอมาในท้ายฎีกาเท่านั้นซึ่งเมื่อพิเคราะห์ถึงใบรับรองแพทย์ฯ แล้ว ในเบื้องต้นปรากฏว่าลงวันที่ 20 กันยายน 2539 ประการต่อมาเป็นการรับรองการเข้ารับการรักษาตัวของจำเลยเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2539 จะเห็นได้ว่าเป็นระยะเวลาหลังจากเกิดเหตุคดีนี้นานพอสมควร แต่ในช่วงเวลาใกล้เคียงก่อนเกิดเหตุ จำเลยจะมีอาการป่วยเจ็บอย่างใดนั้นไม่ปรากฏ กรณีไม่สามารถนำมาเป็นเหตุให้ลงโทษจำเลยในสถานเบาและรอการลงโทษให้แก่จำเลย ส่วนฎีกาข้ออื่น ๆ ก็มีผลเช่นเดียวกัน ประกอบกับการที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ลงโทษจำคุกจำเลยเพียง 1 ปี ก็นับว่าเป็นคุณแก่จำเลยมากอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้เองจึงเห็นว่าศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ใช้ดุลพินิจในการลงโทษจำเลยเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะ

เปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

พันธารุธ ปาณิกบุตร · ดำรงพงศ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา · อำนวย หมดเมือง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2949/2541>